

Boemerang timmerde aardig aan de weg

Mijn oom Geert en tante Ciel (Wagenaar) woonden in de Croesestraat op nummer 12. Zij verhuurden daar begin jaren 50 kamers. Op een keer was ene Leverman de huurder. Hij had een zoon Jan. Als wij daar op bezoek kwamen, speelde ik ook wel eens met die Jan. Hij was een wat dik jochie, knap eigenwijs en een paar jaar jonger.

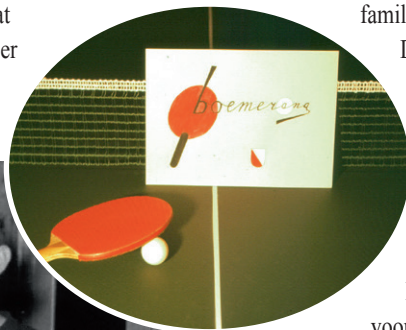
Op een gegeven ogenblik kregen wij flinke ruzie en ik nam hem in een soort wurggreep, waarna zijn weerstand na enige tijd verslapte. Mijn moeder zag dat en greep in toen Jan wat blauwig begon te worden. Net op tijd. Jan kwam weer wat op adem en nadat wij vrede hadden gesloten, kregen wij een glaasje limonade. Later is dezelfde Jan bekend geworden als Bobby Revvel en nog weer later als Robert Long.

Eigen club

Toen die kamers niet meer werden verhuurd, werd in de grootste kamer op de eerste etage een tafeltennistafel neergezet en onze familie begon een onderlinge tafeltenniscompetitie. Wij waren enorm enthousiast. In de Croesestraat werd dat snel bekend, doordat er nogal wat mensen over de vloer kwamen bij mijn oom en tante en

er werd gevraagd of zij ook mochten meedoen. Zo ontstond het idee een tafeltennisvereniging op te richten. Zo gezegd, zo gedaan! Allereerst moest er een naam bedacht worden en uiteraard moest er ook een logo komen. Daarvoor werd er een prijsvraag(je) binnen de familie uitgeschreven.

De naam van de vereniging werd Boemerang, het logo zoals op het plaatje. Mijn moeder (Nel Hagenbeuk) werd voorzitter van de vereniging.

WK Tafeltennis

Daarna moesten we op zoek naar een ruimte waarin twee tafeltennistafels konden worden opgesteld. Deze ruimte werd gevonden bij de Baptistengemeente, gelegen aan de Twijnstraat a/d werf, toegankelijk via de Wijde Watersteeg.

In 1955 werd in de nieuwe Bernardhal van de Jaarbeurs het Wereldkampioen-

Aantal leden van de Boemerang (1956-1957). Ikzelf in het midden (trui met witte balk op borst)

schap Tafeltennis gehouden. Vooral in Utrecht en omgeving gaf dat een enorme impuls aan het tafeltennis en dat merkte ook de Boemerang. Het aantal leden groeide en dus moest er naar een ruimere locatie uitgeweken worden; dat werd een clubgebouw aan de Jekerstraat.

Schrale troost

Ikzelf speelde ook in een team. Wij boekten aardige resultaten en promoveerden tweemaal achter elkaar naar een hogere klasse. Opeens werd ik in 1956 uitgenodigd om mee te doen in de tafeltennisselectie van de provincie Utrecht.

Met een tiental andere jongens kregen wij iedere zaterdag extra training en

wij mochten ook aan de Utrechtse kampioenschappen meedoen. Ik werd gelijk in de eerste ronde uitgeschakeld, door diegene die uiteindelijk tweede werd. Een schrale troost.

Toen ik 16 jaar was, ben ik in 1957 met tafeltennissen gestopt. Mijn moeder was toen al geen voorzitter meer, maar wel benoemd tot erelid.

Hoe het later met de Boemerang is gegaan, weet ik niet. In ieder geval bestaat die vereniging niet meer. Zij zal wel zijn opgegaan in een andere vereniging.

Henk Hagenbeuk
hhagenbeuk@hotmail.com

Het familieteam; mijn vader Theo, mijn tante Bep en mijn oom Geert

HWTje

Hoezo? Uiterste verkoopdatum?

Ik ken mensen die in de eerste plaats in Utrecht zijn gaan wonen, omdat de stad zo prettig midden in het land ligt. Als je adviseur bent op het gebied van windmolenparken of popmuzikant of vertegenwoordiger in erotische speeltjes, dan heeft de standplaats Utrecht in termen van gemiddelde reistijd immers zo zijn voordelen. Ook als je beroepshalve de stad niet hoeft te verlaten, ligt Utrecht op een aangename plek in Nederland. Op fietsafstand liggen tenslotte gezellige stadjes en fraaie natuurgebieden.

De fietser met een goede fietsconditie of met zo'n elektrisch versterkt vervoermiddel kan ik een bezoekje aan het dorp Hedel aanbevelen - 50,8 kilometer. Daar ga ik zelf eens per maand met de auto heen, want wat ik daar koop, past al nauwelijks in één kofferbak laat staan in twee fietstassen. In Hedel, op de Veldweg nummer 16, vind je een importeur van Italiaanse levensmiddelen en wijnen. Silletti heet het bedrijf en iedereen die er werkt ook, want het is een familiebedrijf. Op zaterdag verkoopt groothandel Silletti ook aan particulieren. Of ze dit op de andere wekdagen nalaten weet ik niet, want op die dagen kom ik er nooit. Ik ken geen bedrijf waar je lekkerder vleeswaren - die flinterdun per ons voor je afgesneden worden - en betere verse worst kunt kopen. Italiaanse verse worst heet Salsiccia fresca en is zowel

qua kleur (lichtrood), smaak (hemels) en prijs (15,31 euro per kilo) niet te vergelijken met de verse worst die wij kennen en waar ook niks mis mee is, zolang je die maar bij een fatsoenlijke slager koopt. Een bezoek aan Silletti heeft iets weg van een ontdekkingsreis. De groothandel, met een collectie Italiaanse wijnen om je vingers bij af te likken, is namelijk zo schaars verlicht, dat het geen kwaad kan een zaklamp mee te nemen om optimaal van het aanwezige assortiment gebruik te kunnen maken.

Vorige week vond ik ergens in een donkere hoek een krat met flessen zwart mineraalwater. Voor de gein kocht ik zo'n fles en toen ik bij het afrekenen aan mevrouw Silletti vroeg hoe dat mineraalwater toch zo zwart kon zijn, bleek ik een fles met zelfgemaakte wijnazijn te hebben aangeschaft. De

beste wijnazijn die ik ooit proefde trouwens voor 3,18 euro per liter. Als je in de rij staat om af te rekenen, krijg je altijd een espresso aangeboden, die is gemaakt van zeldzame koffiebonen die ze zelf importeren. Als je die koffie een keer geproefd hebt, lust je nooit Starbucks meer.

Vroeger, tot ergens in de jaren tachtig, zat er in Utrecht een winkel die qua sfeer en donkerte met dit Hedelse juweeltje te vergelijken is: Piet de Jong! Op de Lange Nieuwstraat, precies tegenover de ingang van de Willem Arntz, zat een pand zonder ramen en met een slecht sluitende, houten groene deur. Achter die deur zat een enorme hal, die tot aan het plafond was volgestapeld met alles wat je maar bedenken kunt.

Mijn vrouw vond er in 1982 een verzameling nylonkousen die uit het begin van de jaren 60 kwamen. Een half jaar lang liep half vrouwelijk Utrecht daarna hip te wezen in die nostalgiekousen. Bij Piet de Jong kon je behalve potten, V-snaren, lampen, schrijfkink, batterijen, boutjes, reisgidsen, tafelkleden, kandelaars, pennen, babyshampoo, zaklampen en enkele duizenden andere

artikelen ook een enorme collectie etenswaren vinden. Voor afbraakprijzen.

Ik kocht er eens een tiental blikjes gepelde tomaten die me net zoveel kostten als twee van die blikjes bij Albert Heijn. Ik moet er wel bij zeggen dat de uiterste verkoopdatum van de Piet de Jong-blikjes al vijf jaar voorbij was, toen ik tot aanschaf over ging. Dat was eigenlijk met alle etenswaren die Piet verkocht het geval. Ik heb er vijf jaar boodschappen gedaan en ben nooit ergens ziek van geworden. Zelfs van de kaas niet die Piet verkocht. Op de toonbank bij de uitgang lag een wisselende stapel kazen waar Piet op verzoek een punt van de gewenste grootte uit sneed. Uit die punt zelf sneed hij vervolgens de door schimmel of maden aangevreten plekken weg en pas dan woog hij de kaas. "Echte boerenkaas", verzekerde Piet zijn klanten, "maar kaas met een lokale schimmelinfectie wat helemaal geen kwaad kan, want anders zou ik het zelf natuurlijk niet eten." Waarna Piet demonstratief een klein stukje opat.